אילים מרובין ולא היה להן איפתן יביאו איל אחד ואיפתו ולא יקרבו כולם בלא איפות: **מתני'** [א] הפר והאילים והכבשים והשעיר אין מעכבין את הלחם ולא הלחם מעכבן [ב] הלחם מעכב את הכבשים ואין הכבשים מעכבין את הלחם דברי ר"ע אמר ר"ש בן ננס לא כי אלא הכבשים מעכבין את הלחם והלחם אינו מעכב הכבשים שכן מצינו כשהיו ישראל במדבר מ' שנה קרבו כבשים בלא לחם אף כאן יקרבו כבשים בלא לחם אמר ר"ש הלכה כדברי בן ננס אבל אין הטעם כדבריו שכל האמור בחומש הפקודים קרב במדבר וכל האמור בתורת כהנים [א] אין קרב במדבר משבאו לארץ קרבו אלו ואלו מפני מה אני אומר יקרבו כבשים בלא לחם מפני שהכבשים מתירין את [ב] עצמן ולא הלחם בלא כבשים שאין לו מי יתירנו: **גמ'** תנו רבנן [1] והקרבתם על הלחם חובה על הלחם שבעת כבשים תמימים אע"פ שאין לחם א"כ מה ת"ל על הלחם מלמד שלא נתחייבו בכבשים קודם שנתחייבו בלחם דברי ר' טרפון [ג] ר"ע אומר יכול הן הן כבשים האמורים כאן הן הן כבשים האמורים בחומש הפקודים אמרת כשאתה מגיע אצל פרים ואילים אינן הן אלא הללו באין בגלל עצמן והללו באין בגלל לחם נמצא מה שאמור בחומש הפקודים קרב במדבר ומה שאמור בתורת כהנים לא קרב במדבר ודלמא פרים ואילים לאו אינהו [ד] הא כבשים אינהו נינהו מדהני אישתנו הני נמי דאחריני ופרים ואילים ממאי דאישתנו דלמא הכי קאמר רחמנא אי בעי פר ושני אילים ליקרב אי בעי שני פרים ואיל אחד ליקרב [ה] מדאישתני סדרן ש"מ אחריני נינהו: הלחם מעכב את הכבשים: מ"ט דר"ע [ו] גמר יהיו מתהיינה מה להלן לחם אף כאן לחם ובן ננס גמר יהיו [יהיו] מה להלן כבשים אף כאן כבשים [ז] ובן ננס נמי נילף מתהיינה [ח] מה להלן לחם אף כאן לחם דנין יהיו מיהיו ואין דנין יהיו מתהיינה מאי נפקא מינה [ט] התנא דבי ר' ישמעאל [2] ושב הכהן [3] ובא הכהן זהו שיבה זהו ביאה ה"מ היכא דליכא דדמי ליה אבל היכא דאיכא דדמי ליה מדדמי ליה ילפינן ור"ע נמי לילף יהיו מיהיו דנין דבר שמתנה לכהן מדבר שמתנה לכהן לאפוקי הני דעולות נינהו ואיבעית אימא בקרא גופיה קא מיפלגי [4] קדש יהיו לה' לכהן ר"ע סבר אי זהו דבר שכולו לכהן הוי אומר זה לחם ובן ננס מי כתיב קודש יהיו לכהן קודש יהיו לה' לכהן כתיב איזהו דבר שמקצתו לה' ומקצתו לכהן הוי אומר אלו כבשים ור"ע מי כתיב קדש יהיו לה' ולכהן לה' לכהן כתיב כדרב הונא דאמר רב הונא [י] קנאו השם ונתנו לכהן: אמר ר' יוחנן הכל מודים שאם

(שאסד) **היו להם פרים מרובים.** כלומר דמים לקנות פרים ואילים כדי לרכן: **ולא היו להם נסכים.** כלומר אם יקנו מן הדמים אילים ופרים לא יהא בידם דמים לקנות נסכים: **יביאו פר אחד ונסכים כו':** (אילים מרובין. בלא מנחתם): **מתני' הפר** [ב] **האילי' והכבשי'.** דכתיבי בהאי קרא והקרבתם על הלחם שבעת כבשים תמימים בני שנה ופר בן בקר וגו' (ויקרא כג): **את הלחם.** שתי הלחם דעצרת: **הלחם מעכב את הכבשים.** הנך שני כבשים דשלמים: **במדבר קרבו כבשים בלא לחם.** כלומר בלא שתי הלחם הבאים עם שני כבשים שהרי [י] עומר ושתי הלחם אינן באין אלא מן הארץ (לקמן דף פג:): **הלכה כדברי בן ננס.** דכבשים מעכבי לחם: **אין הטעם כדבריו.** דהוא אומר במדבר קרבו [יא] נסכים ושלמים ולא היא: **שכל האמור בפרשת פנחס**[י]. כגון הנך דמוסף קרבו במדבר: **והאמור בת"כ.** (ויקרא כג) כגון הנך ז' כבשים ופר ואילים [ו] לעולה דעל הלחם ושני כבשים דשלמים לא קרבו במדבר כדאמר בגמ': **גמ' חובה על הלחם.** דמשמע דאינן קריבין בלא לחם ולא לחם קרב בלא כבשים והדר כתיב שבעת כבשים דמשמע אע"פ שאין לחם: **א"כ מה ת"ל על הלחם כו' קודם שנתחייבו בלחם.** כל זמן שהיו במדבר: **כשאתה מגיע כו'.** דבת"כ (ויקרא כג) כתיב פר ושני אילים ובחומש הפקודים (במדבר כח) כתיב פרים בני בקר שנים ואיל אחד אלא אלו דחומש הפקודים באין בגלל עצמן [יב] דמוספין הן ואינן טעונין לחם: **והאמור בתורת כהנים לא קרב במדבר.** כדאמרן שלא נתחייבו בכבשים קודם שנתחייבו בלחם: **מדהני אישתנו.** פר ואילים (א): **דאחריני.** [יג] ואע"ג דשוין: **מדאשתני סדרן.** דבת"כ [יד] כבשים ופר ואילים ובפנחס והקרבתם פרים ואילי' כבשים וגו': **גמר יהיו מתהיינה.** דכתיב בלחם (ויקרא כג) ושני כבשים והניף הכהן אותם על לחם הבכורים תנופה וגו' יהיו לה' לכהן יהיו הוייה ולא ידעינן אהייא קיימא הוייה או אלחם או אכבשים הלכך גמר יהיו מסלת תהיינה (שם) מה התם הוייה אלחם אף הכא הוייה אלחם: **גמר יהיו מיהיו.** דכתיב גבי ז' כבשים (שם) [טו] (עולה) יהיו עולה לה' (ב): לחם וכבשים דשלמים מתנה לכהן: [טז] **שכולו לכהן.** לאפוקי כבשים אימוריהן למזבח: **הוי אומר אלו כבשים.** אלמא יהיו אכבשי' [יז] כתיב: **קנאו השם ונתנו לכהן.** דמשולחן גבוה קזכו. ועיקר מילתיה דרב הונא אגזל הגר איתמר בפ' הגזול עצים בב"ק (קט:) [יח] האשם (ג) לה' לכהן:

דורש בספרי בפרשת כי תצא דא"ר חנינא בן חזקיה בן גרון וכי מדת פרים אילים וכבשים אחת היא והלא כבר נאמר שלשה עשרונים לפר וגו' אלא מלמד שאיפה גדולה ואיפה קטנה קרויה איפה: **קרבו כבשים בלא לחם.** פי' [ל] בקונטרס שלא היה להם אלא מן וקשה דבפ"ב דיומא (עה:) מוכח [מ] דאומות העולם היו מביאין להם מיני מאכל ובפ' שתי הלחם (לקמן צה.) נמי מוכח שהיה עמהם לחם הפנים במדבר והיו מקריבין מנחת העומר ואומר ר"ת דהיינו טעמא דכתיב כי תבואו אל הארץ ור"ע לטעמיה דכי תבואו לאו דווקא אבל ר"ש כרבי ישמעאל ספ"ק דקדושין (ד' לז:) דביאה לאחר ישיבה מיהו קשה דאם כן אף קרבניהם לא יקריבו ויש לחלק [נ] (ונראה לפרש) משום דשתי הלחם איקרו ביכורים כדלקמן (ד' מו:) ומה בכורים בארץ אף שתי הלחם כן ועוד דרשינן בהדיא פרק רבי ישמעאל (לקמן סט:) ממושבותיכם למעוטי ח"ל: **הלכה** כרבי שמעון בן ננס. תימה הילכתא למשיחא כדפריך [יט] פ' בית שמאי (זבחים מה.) ובפ' ד' מיתות (סנהדרין נא:) ובפרק עשרה יוחסין (קדושין עב.) גבי ממזרים [ס] פירשתי: **שבעת** כבשים אע"פ שאין לחם. מדלא כתיב והקרבתם [ע] על הלחם [פ] שבעת כבשים: **מדאשתני** סידרן. משמע אי לא אשתנו ה"א דחד נינהו וקשה דפרק בא לו (יומא ע:) מפריך [צ] (איל אחד) לאשמועינן איל האמור בת"כ זהו האמור בחומש הפקודים ואיכא דדריש התם מאחד מיוחד וי"ל דמדהכא כתיב פרים ושני אילים והכא כתיב איל ושני פרים [ק] ש"מ אי בעי קאמר מדלא כתיב ג' פרים וג' אילים והיינו כדרשא דהתם א' ולא שנים: **גמר** יהיו מתהיינה. ואף על גב [כ] דקאי אלחם לבד ואכבשים לבד כדאי' בהקומץ [רבה](לעיל כו.) מיהו מסתבר ליה דלא ניקום אעיכוב כבשים בלחם ותימה הוא: **ובן** ננס לילף יהיו מתהיינה. דהא דמו אהדדי טפי דתרוייהו מיירו בענין לחם ואף על גב דאמר טעמא [ר] במתניתין [שכן מצינו במדבר מ' שנה כו'] [ש] דיהיו מיהיו לא דמו להדדי דהדא ז' כבשים והדא שני כבשים ובתר דאסיק דיהיו מיהיו עדיף ליה פריך לר"ע כיון דעדיף אע"ג דלא דמו ובתוספתא [פ"ו] ובת"כ משמע דאמר ר"ע [ת] דבר שקול מי מכריע ואמר בן ננס אני אכריע: **זו היא שיבה זו היא ביאה.** ל"ע אי מצינן למילף מתרוייהו אמאי לא ילפינן (א): **דנין** דבר שמתנה לכהן. תימה אדרבה דנין דבר שממנו קרב למזבח מדבר שממנו קרב למזבח ויש לומר דהאי [כא] לד מסתבר ליה טפי כיון דאידי ואידי אלחם קיימי: **דאמר** רב הונא קנאו השם ונתנו לכהן. פירש בקונטרס סוף הגוזל קמא (ב"ק דף קט:) קאמר הכי וליתא [כב] (ב) דהתם קאמר בברייתא קנאו השם ונתנו לכהן שבאותו משמר והכא לא מלית אמרת הכי דקרבנות הרגל שוין לכל כדדרשינן פרק נתנה לסוכה (דף נה:) ותו דנתינה דהתם הוי לקדש בו את האשה ולכל צרכיו והכא לא הוי הכי כדאיתא בקדושין (דף נג:) המקדש בחלקו לא קידש אלא נראה לי דמילתא דרב הונא אהא איתמר (ג):

ואיזו

עין משפט נר מצוה

קב א מיי' פ"ח מהל' תמידין ומוספין הלכה יז:
קג ב מיי' שם הלכה טו:

תורה אור השלם

1. והקרבתם על הלחם שבעת כבשים תמימם בני שנה ופר בן בקר אחד ואילם שנים יהיו עלה לה' ומנחתם ונסכיהם אשה ריח ניחח לה': ויקרא כג יח
2. ושב הכהן ביום השביעי וראה והנה פשה הנגע בקירת הבית: ויקרא יד לט
3. ובא הכהן וראה והנה פשה הנגע בבית צרעת ממארת הוא בבית טמא הוא: ויקרא יד מד
4. והניף הכהן אתם על לחם הבכורים תנופה לפני ה' על שני כבשים קדש יהיו לה' לכהן: ויקרא כג כ

מוסף רש"י

זו היא שיבה זו היא ביאה. מפרש בתורת כהנים מה ביאה חולץ וקוצה וטח ונותן לו שבוע, אלמא גמרינן ג"ש כה"ג ואע"ג דלא דמו התיבות הואיל ושניהם לשון ביאה שוין הן (לעיל ד. ובעי' יומא ב: ומכות יג: וראה רש"י עירובין נא. באריכה). מה ביאה מביתו של כהן לבית המנוגע חולץ וקוצה וטח ונותן שבוע להסגירו אף כאן בשיבה (זבחי' ה.). **קנאו השם.** הקב"ה, כדכתיב המושב לה' לכהן (ב"ק קט.).

שיטה מקובצת

א] כהנים לא תיבת אין נמחק: ב] עצמן בלא לחם ולחם בלא כבשים אין: ג] תיבות ר"ע אומר נמחק: ד] אינהו כבשים אינהו מדהני: ה] מדאישתני סדרן. ומעתה אין אנו צריכין כשאתה מגיע אצל פרים ואילים אינן (הכי) [הן] א"נ אי לאו משום דאשתני פרים ואילים משום סברא דאשתני סדרן גרידא לא הוה אמינא אחריני נינהו. תו"ח: ו] גמר יהיו מתהיינה. משמע דיהיו לא קאי אכבשים והא דאמרינן בפ' הקומץ כבשים מעכבין זה את זה מ"ט הויה כתיב בהו [וי"ל] דודאי אין מקרא יוצא מידי פשוטו וקאי אכבשים לענין שיעכבו זה את זה אבל לא שיעכבו את הלחם דסבת הג"ש אנו אומרים דעיקר קרא אתא ללחם לומר שמעכב לחם דהכי משמע לן דאותו יהיו דאתא לומר דחד מינייהו שמעכב את חבירו מדכתיב גבי תרוייהו. תו"ח: ז] ובן ננס נמי נילף. וא"ת הלא בן ננס פי' טעמו במתניתין וי"ל דבמתני' לאו עיקר הטעם אמר אלא ה"ק לדבריך היה לך להודות לגז"ש דידי משום דאשכחנא במדבר קרבו כבשים בלא לחם. תו"ח: ח] מה להלן לחם כו' משמע דלר"ע לא קאי יהיו אכבשים וקשה האמרינן בהקומץ רבה שני כבשי עצרת מעכבין זה את זה יהיה כתיב בהו וי"ל דאה"נ דקאי יהיו אכבשים [מיהו] לא קאי כל כך אכבשים אלא אלחם דלחם מעכב את הכבשים ואין הכבשים מעכבין את הלחם וה"נ אנו צריכין לומר לבן ננס איפכא דאמר יהיו אכבשים קאי ולא אלחם ובהקומץ רבה תנן דשתי הלחם מעכבין זה את זה יהיו כתיב בהו אלא צ"ל דאע"ג דהאי יהיו [קאי נמי] אלחם לא קאי כל כך כמו אכבשים. תו"ח: ט] הפר. והאילים: י] שהרי נ"א לא היה להם לחם אלא מן: יא] קרבו כבשים: יב] עצמן בלא לחם נמצא מה שאמור בחומש הפקודים קרב במדבר כדאמרת: יג] דאחריני נינהו כבשים נמי אישתני דאחריני נינהו: יד] דבתיב הקדים כבשים ופר לאילים ובפנחס הקדים פרים ואילים לכבשים: טו] תיבת עולה נמחק: טז] והם כולו לכהן אבל כבשים: יז] אכבשים קאי: יח] בב"ק דכתיב האשם המושב לה': יט] בפרק ב"ש. (דף מה ע"א) תירצו בתוס' קושיא זו ובפ"ד מיתות (דף נא ע"ב) ובפ' עשרה יוחסין לא דברו בתוס' שלנו מזה כלום: כ] דקאי אלחם לבד. ורש"י ז"ל פי' לעיל דהויה דשתי החלות דמעכבי זו את זו היינו סולת תהיינה ולאו קרא דקדש יהיו עיין לעיל: כא] צר מסתבר. גליון וה"ם דנין יהיו מתהיינה דתרוייהו בלחם מיירי מלמילף יהיו מיהיו ונילף כבשים דבר שיש בו נמי מתנה לכהן מעולה שכולו כליל: כב] דהתם. ברייתא היא ולא רב הונא אמרה והא דהתם:

מסורת הש"ס

א) יומא כ: נזיר ה. מכות יג: חולין פה. לעיל ד. ושי"נ, ב) [ב"ק קט: ערכין כח:], ג) קודם זה הדיבור צ"ל אילים מרובים בלא מנחתם שבפורה ר' יהא שייך לדיבור דלעיל וכי מדת פרים וכו' ונמחק לקמן ד"ה אילים כו', ד) [מכאן עד המתנה שייך לעיל], ה) צ"ל כבשים דשלמים. צ"ק, ו) [במדבר כח, כט], ז) השולה. צ"ק, ח) כתיב כבשים כו' ובפנחס כתיב פרים שנים ואיל אחד ושבעה כבשים וכו'. ט) צ"ק מ"ז, י) מתנה לכהן לחם כו'. צ"ק. כ) [שם הן], ל) ברש"י דהכא שלפנינו ד"ה במדבר ליתא הכי אלא פירש כמ"ש תוספ' לקמן בסמוך, מ) צ"ל דתגרי אומות העולם וכו'. צ"ק, נ) צ"ק מ"ז, ס) [לא נמצא שם ועי' תוס' יומא יג. ד"ה הלכה כו' מה שליינתי שם], ע) עם הלחם. צ"ק, פ) צ"ל שבעה ונעל קרבן אהרן מפרש מדלא כתיב והקרבתם שבעת כבשים על הלחם, צ) צ"ק מ"ז, ק) ולא כתב ב' פרים ושלשה אילים ש"מ אי בעי קאמר והיינו כדרשא כו'. צ"ק, ר) במתני' מ"מ יהיו מיהיו. צ"ק, ש) פי' אפ"ה עדיף טפי ללמוד יהיו מתהיינה תלמוד יהיו מיהיו דלא דמי כו' רש"ק, ת) הדבר. צ"ק, א) [וע"ע תוס' לעיל ד. ד"ה מאי נ"מ], ב) הפס יתו דהתם. צ"ק, ג) [וע"ע תוספות זבחים מד: ד"ה ולפי"ז].

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה מדהני וכו' ואילים דאחריני הס"ד ואח"כ מ"ה הני נמי אישתני כבשים ואע"ג דשוים: (ב) ד"ה גמר וכו' לה' הס"ד ואח"כ מ"ה דבר שמתנה לכהן לחם וכו' לכהן הס"ד ואח"כ מ"ה כולו לכהן דכל כבשים: (ג) ד"ה קנאו וכו' האשם המושב לה' לכהן:

רבינו גרשום

לפר ושני עשרונים לאיל ונסכיהם דינן כמנחה ואמר לך ר' דאי איפה דהבא או היא הויא כעשירין דאורייתא או דין עשרון להיות לעתיד לבא איפה: ב' פרים ואיל וכבשים ושעיר של מוסף עצרת שבחומש הפקודים ופר ואילים וכבשים ושעיר דתורת כהנים דחובות היום כולן קריבין בעצרת משבאו לארץ ושל מוסף היו קריבין תחלה ואח"כ של חובת היום: הפר והאילים ושבעת הכבשים ושעיר אין מעכבין את הלחם והלחם מעכב את הכבשים אותן שני כבשים של זבח השלמים כשהיו ישראל במדבר קרבו כבשים של זבח שלמים בלא לחם שלא היה להם לחם במדבר ועוד משום דכתיב ממושבותיכם תביאו לחם תנופה משיכנסו לארץ ולא קודם: אף כאן יקרבו וכו' אבל אין הטעם כדבריו שאותן ב' כבשים של שלמים שהיו באין על הלחם לא קרבו כלל במדבר לפי שהן אמורים בת"כ עם הלחם וכל האמור בתורת כהנים לא קרבו במדבר לא פרים ולא אילים ולא כבשים ולא שעיר: אלא מפני מה אני אומר יקרבו כבשים בלא לחם מפני שהכבשי' מתירין את עצמן בשחיטתן: חובה על הלחם. סמוך ללחם ושני כבשים) מה ת"ל על הלחם שלא נתחייבו בכבשים האמורים כאן בתורת כהנים קודם שנתחייבו בלחם דהיינו לאחר כניסתן לארץ: אמרת כשאתה מגיע אצל פרים ואצל אילים של חומש הפקודים אינן הן של תורת כהנים ומה שאמור בתורת כהנים לא קרב במדבר הואיל ובאין בגלל לחם: ודלמא פרים ואילים לאו אינהו נינהו משום דהכא שנים והכא אחד אבל כבשים דהכא ז' והכא ז' נימא דהן הן: מדאישתני סדרן דהכא (אמר) קדים לז' כבשים ברישא דפר ובי' אילים והתם ב' פרים ואיל אחד וז' כבשים לבסוף ש"מ כולהו אחריני נינהו: גמרי יהיו מתהיינה דכתיב בלחם הויה דכתי' קדש יהיו לה' לכהן: (א) ומנא לן דהאי יהיו דלח' דגמר מסולת תהיינה מה להלן לחם הכא נמי בלחם כתיב הויה ולא אכבשים ובן ננס גמר יהיו מיהיו עולה לה' דכבשים הוו עולה ולא לחם אף האי יהיו אכבשים קאי:

(א) נראה דצ"ל ומפיק ליה דהאי יהיו אלחם קאי דגמר מסולת וכו'.